

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ

Την περασμένη βδομάδα είχαμε την πρώτη του Βασιλικού με το «Χρηματιστή» καθώς μεταφράστηκε το «Les affaires sont les affaires» του Mirbeau, για να ξεφύγει ίσως ή διεύθυνση του θεάτρου από τη δημοτική μετάφραση του τίτλου που μπορούσε να γίνει ταιριαστή με το πρωτότυπο. 'Ας είναι. Δέν αλλίξει βέβαια να ψιλολογεί κανείς για τίτλους και τα τέτοια εκεί που δλόκληρη μετάφραση είναι φτιαγμένη με όλους τους σκολαστικώτερους κανόνες της γλώσσας του κ. διευθυντή. Για να φανταστήτε την υπερβολή κ' ως πού μπορεί να φτάση το πείσμα φτάνει να σάς πω ότι κ' αυτά τα ν προφερόντουσαν στο τέλος κάθε λέξης σά να καταστάλαζε εκεί όλη ή μανία και το γινάτι του κ. Βλάχου.

Τό έργο του Mirbeau δέν έχει καμιά σπουδαία φιλολογική αξία. Καί σ' αυτή τή Γαλλία ή επιτυχία του είναι πολύ αμφίβολη. Η προσπάθεια του συγγραφέα ήταν να μάς παρουσιάσει έναν τύπο ανθρώπου, από κείνους που συχνά γεννιούνται στις μεγάλες κοινωνίες, παραδομένο στο χρήμα και στο σφύρο. Καί βέβαια ή Λεσαρ ή ήρωας του Mirbeau τέτοιος είναι, τοκογλύφος των μεγάλων κόλπων, παλιάνθρωπος στο βάθος, και ζιπασμένος στο φανερό, χωρίς αγάπη, χωρίς οίχτο για κανένα, θέλοντας πάντα να κάνει τις δουλειές του διά δουλειές, μη πιστεύοντας σε κανένα αίστημα άλλο από το παντοδύναμο σφύρο. 'Ολ' αυτά στο δράμα φαίνονται και παραφαίνονται, με σε χοντρές χτυπητές γραμμές με πρόστυχα και κοινά χρώματα. 'Από τό έργο του Mirbeau ή χυδαίος τύπος του Λεσαρ φαίνεται μόνο από τί λέει, ή ψυχή του ζεδιπλώνεται από τα χοντρά και ζιπασμένα λόγια του που σκορπίζει πάντα τριγύρω, την προστυχιά του τή λέει ή ίδιος, την περιφρόνησή του προς κάθε αίστημα ή ίδιος, τα σχέδιά του, τα όνειρά του πάλιν ή ίδιος. Ποτέ δέ μάς άφίνει να βαθύνουμε από την πράξη του μέσ' στην ψυχή του, κ' απ' τα φερσίματά του να ξεσκεπάσουμε τό χαρακτήρα του. Πριν προφτάσουμε να τον ξετάσουμε, βγαίνει ή ίδιος στη σκηνή και μάς λέει: Είμαι τέτοιος και τέτοιος, θα κάνω έτούτο και τούτο, ή ζωή μου είναι αυτή κ' αυτή! Καί γύρω στο Λεσαρ ήρωας φτιαγμένοι επίτηδες για ν' ά-

κούνε τί λέει αυτός μόνο. Στην κόρη του ή συγγραφέας θέλησε να φέρη την αντίδραση και πάσκιε να την παρουσιάσει για πλάσμα ανώτερο που περιφρονεί τον πατέρα της και τή ζωή του και θέλει, εξαγνισμένη από ένα βαθύ έρωτα, να φύγη μακριά. Δέν ξέρω, μα και ή κόρη αυτή φαίνεται πολύ ρωμαντικό πλάσμα, περισσότερο φιλολογικό παρά πραγματικό, όχι γιατί ένας τέτοιος τύπος δέν μπορεί να είναι αληθινός—κάθε άλλο—μα γιατί είναι φτιαγμένη έτσι πού να μοιάζει πολύ με τα παλιορωμαντικά κορίτσια του μυθιστορημάτου. Τό ελάττωμα του έργου είναι ότι ή προσπάθεια του συγγραφέα να δώσει πολύ ζωή στον ήρωά του έγινε αίτια να παρουσιαστούνε τα άλλα πρόσωπα χωρίς κανένα ένδιαφέρον, άτονα και άνευρα. 'Όσο για τό Λεσαρ φαίνεται πως ή συγγραφέας με πολύ κοινά χρώματα έζουγράφισε τον τύπο του. Πολύ χτυπητός, πολύ τραδηγμένος στο χειρότερο, δίνει την εντύπωση του υπερβολικού, του αδύνατου κάποτε, και ή πλοκή των επεισοδίων φανερώνει πάντοτε σκεδόν την έλλειψη τέχνης και αληθινής δραματικής ζωής.

Οί ήθοποιοί έπαιξαν σκεδόν όλοι πολύ άσκημα.

Α. ΣΙΓΑΝΟΣ.

Ο ΝΟΜΟΣ

'Ενα σύννεφο μαύρο πρόβαλε στον ορίζοντα και μια καταχνιά σκέπασε τή θάλασσα πέρα κατά τό βουνό. Τα νερά τρεμουλιάζανε σά να πέρασε από πάνω τους κάποιο φύσημα και βαφτήκανε μαύρα. Τό βουνό σκεδόν δέ φαινόταν από την καταχνιά.

'Ο καπετάνιος του μικρού παποριού όρθιος άπάνω στη γέφυρα κοίταζε τό σύννεφο, είδε τή μαυρίλα που πλάκωσε κ' είπε γυρίζοντας στην όμορφη άρχόντισσα που καθότανε δίπλα του χαμένη σε μια πολυθρόνα.

— Πουνέντης πήρε.

— Καλώς νάρθη; έμένα δέ με πιάνει ή θάλασσα, άποκρίθηκε κείνη άδιάφορα.

Δίπλα της, άκουμπώντας τα χεράκια του άπάνω στον ώμο της στεκότανε ένα κοριτσάκι ως δέκα χρονών, κάτασπρα ντυμένο, με κόκκινες κορδέλλες, όμορφο, χτενισμένο, με τα χεράκια του και τα παχουλά γαμπάκια του δλόγυμα. Στο πρόσωπό του είτανε ζουγραφισμένη ή καλοπέραση και

στα γαλανά ματάκια του καθρεφτιζότανε ή εύτυχία. Η μάνα του—γιατί μάνα του είτανε ή άρχόντισσα—σηκώθηκε από τή θέση της, πήρε τήν κόρη της από τό χέρι, κ' άρχισε να περπατάει άργά στο κατάστρωμα.

— Να ξεμουδιάσουμε λίγο, είπε στον καπετάνιο. Τράβηξε ως τή πρόμνη. 'Εκεί όλοι οι έπιβάτες είχανε σχηματίσει ένα μεγάλο κύκλο να βλέπουνε κάτι τι. Η κυρία ζύγωσε. 'Ό,τι είδε της χτύπησε τόσο άσκημα στα μάτια. Είτανε κεί καθισμένος στον μπάγκο ένας άθρως δεμένος με τα σίδερα σφιχτά. Τό σίδερο είχε χαράξει σημάδι άπάνω στη σάρκα του κ' ή άθρως φαινότανε πως πονούσε. Κάποτε γύρισε στο στρατιώτη που τον έφύλαγε και τούπε

— Μούκοψε τό κρέας, και συνάμα τίνανε τα χέρια του δυνατά κ' ή βαρεία κλειδωνιά που κρεμότανε άντήχησε θλιβερά πού έκανε τήν κυρία νάνατριχιάση. Φορούσε μαντρία στρατιωτική και στο κεφάλι ένα κασκέτο στρογγυλό από τσόχα ενώ στο λαιμό του είχε δέσει στριφτά ένα άσπρο μαντήλι. Τό δεξί του μάτι είτανε χαλασμένο, ποιός ξέρει από τί, και τό μούτρο του είτανε σκαμμένο τόπους τόπους από τή βλογιά. Φορούσε άρθύλες δίχως κάλτσες και τό παντελόνι του είτανε τρύπιο στα γόνατα. Τρεις στρατιώτες κ' ένας νοματάρχης τον έφυλάγανε με τα ντουφέκια στο χέρι. Η κυρία ζύγωσε έναν από τους στρατιώτες και τους ρώτησε με περιέργεια για τον άθρως αυτό με τό έλεεινό έξωτερικό.

— Είναι φυλακισμένος; έχει κάνει τρεις φόνους, της άποκρίθηκε ή στρατιώτης.

— Καί τώρα πού τον πηγαίνετε;

— Σ' άλλη φυλακή γιατί κεί πού τον είχανε όλη μέρα καυγάδες έκανε κακό σκυλί. Τις άλλες παρ' όλίγο να ξεκάνε έναν άλλο φυλακισμένο μ' ένα σίδερο, πρόσθεσε ή στρατιώτης φχαριστημένος να δίνη πληροφορίας σε μια τέτοια κυρία.

— Κ' είναι για πολλά χρόνια φυλακισμένος; ξαναρώτησε ή κυρία πού τό μάτι του φυλακισμένου με τό βλογιοκομμένο μούτρο της φαινότανε τώρα πιο ζγυρο από πρώτα.

— 'Επί ζωής, άποκρίθηκε ή στρατιώτης; και τό είπε χαμογελώντας, με μια φριχτή άπάθεια, σαν άθρως πού χρίζεται γιατί νιώθει τον έαυτό του σε άσφάλεια.

'Επί ζωής, επανάλαβε ή κυρία άπορώντας

Μαρίας, πού γύρισε από την άλλη μεριά για να νάν την κρύψη.

'Όστόσο ή άμαζόνα, πού έφτασε τώρα στον κήπο από μια μικρή πόρτα, ζύγωσε στην ταράτσα με γλήγορο τροκάκι, πήδησε άλαφρώς καταγής, χωρίς να περιμένη ούτε τον Κοζάκο της, ούτε τον 'Ιπατόφ, πού βιαστήκανε να τή βοηθήσουνε. Σηκώνοντας άλαφρώς τό μακρύ της φουστάνι, είδιόθησε τρέχοντας τα σκαλοπάτια της ταράτσας και φώναζε φαιδρά.

— Νά με!

— Καλώς όρισατε, φώναξε ή 'Ιπατόφ. Είτανε άνέλπιστο. Καί πόσο εύχάριστο. Συμπαθήστε μου να σάς φιλήσω τό χέρι.

— Στη διάθεση σας. Μονό σηκώστε μου τό χερόχτι σεις ή ίδιος...

— Βλέπω πως δέν ήρθε, είπε ή Μαρία με σιγανή φωνή.

— Σουπραγγέλνει πως είχε δουλειές. Μη θυμώσεις... Καλημέρα Γέγκορ Καπίτονιτς. Καλημέρα, παιδιά; καλημέρα σ'όλους σας... Μάσσα, είπε γυρίζοντας στο μικρό κοζάκο, περπάτησε λίγο τον Κρασαστήκη. Μάσσα, δός μου μια καρφίτσα για να

καρφώσω τή φούστα μου... 'Αί! έτσιμπήθηκα... Μιχάλη Νικόλαιτς, έλάτε δώ...

— Ποιό είναι αυτό τό καινούργιο πρόσωπο τό τόσο σοβαρό; ρώτησε με ζωνη άρκετά δυνατή.

— Είναι ή γείτονας σας ή 'Αστακόφ, ξέρτε, ή ιδιοκτήτης του Σάσσοβο. Θέλτε να σάς τότε παρουσιάσω;

— Καλά, άργότερα... 'Α, τί όμορφος καιρός! Γέγκορ Καπίτονιτς, εν' αλήθεια πως ή Ματρόνα Μαρκόβνα σας μαλώνει καημένη τέτοιο καιρό;

— Η Ματρόνα Μαρκόβνα δέ με μαλώνει; ποτέ; μόνο...

— Καί οι δεσποινίδες Μπιρλολέφ; Τήν άλλη μέρα τα ξέρουν όλα, δέν είναι έτσι;

Και ξέσπασε σε χαρούμενα γέλια.

— Γελάτε πάντα, είπε ή Καπίτονιτς; και άς μνή είναι της ήλικίας σας...

— Γέγκορ, αγαπημένε μου φίλε, μη θυμώνετε είδεμη σάς δίνω ένα φιλί... 'Α, είμαι κουρασμένη, δόστε μου τήν άδεια να καθίσω.

Κ' έπεσε άπάνου σ'ένα κήθισμα, χώνοντας με κίνημα χαριτωμένο τό καπέλο ως στα μάτια της.

— Να μου συμπαθήστε, Νεντίζντα 'Αλεξέιβνα, να πάρω τήν τιμή να σάς παρουσιάσω τό γείτονα

μας κύριον 'Αστακόφ, πού για δαύτον άκούσατε να μιλάνε βέβαια.

'Ο 'Αστακόφ χαριέτης κανονικά, και ή Νεντίζντα τον κοίταζε κατου από τό γύρο του καπέλου της.

— Νεντίζντα 'Αλεξέιβνα Βερετιέφ, έξακολούθαε ή 'Ιπατόφ γυρίζοντας προς τό μουςαφίρη του. Ζή έδώ με τον αδερφό της Πέτρο 'Αλεξέιβιτς, λοχαγό της φρουρας σε άποχώρηση, πρώτη φιλενάδα με τή γυναικαδέφη μου, και καλοπροαίρετη για όλο μας τό σπίτι.

— Είναι χρέος μου, είπε κείνη ξακολουθώντας να ρίγη ματιές πονηρές κατου από τό καπέλλο της στον 'Αστακόφ. 'Ο 'Αστακόφ άσαλεύτος, μόνο έλεγε μέσα του «Μά και τούτη είναι τό ίδιο πολυ όμορφη».

'Αληθινά ή Νεντίζντα είτανε χαριτωμένη. Λεπτή και λυγερή, φαινότανε νεώτερη από ό,τι πραγματικά είτανε, γιατί άγγιζε στα έικοσιεφτά της χρόνια. Με πρόσωπο στρογγυλό, κεφάλι γερό, μακρυά μαλλιά κηλά, μια μικρή μύτη άνασχηκωτή, και μάτια πού ή πονηριά και ή φαιδρότη φαινότανε πως σπιθοβολάγανε μέσα. 'Όλα τα χαρακτηριστικά της είτανε καλοκαμωμένα και παίρνανε πολλές φορές

τά να μην το χωρούσε το κεφάλι της τέτοιο πράμα. Μά ο στρατιώτης δεν άργησε να της το ζηγήσει.

— Σας φαίνεται πολύ; δι' βαρείεσαι, κυρία μου; συνηθίζουμε πολύ στη φυλακή και δεν τους κάνει πιά εντύπωση; όλα τα πράματα μιὰ συνηθειά είναι.

Σ' όλο αυτό το διάστημα ο φυλακισμένος ούτε μιὰ φορά γύρισε το μάτι του να κοιτάξει την κυρία. Άπάνω στον μπάγχο εΐτανε ξαπλωμένα κομπολόγια από κόκκαλα, σουγιάδες, κοκκαλάκια που ζύνουνε τὰ δόντια και καθαρίζουνε ταύτιά, κασετινίτσες με μπιχλιμπίδια, πίπες κι άλλα διάφορα, όλα έργα της φυλακής, τὸ συνηθισμένο εμπόριο τῶ φυλακισμένων που θέλουνε να σκοτώσουνε τις ώρες τους και να κερδίσουνε καμιά δεκάρα για να πάρουνε καπνό. Τὰ εΐχε κει όλα ξαπλωμένα άπάνω σ' ένα πανί κ' οί επιβάτες τὰ περιεργαζότανε, τὰ παίρνανε στὰ χέρια τους, θαμάζανε τὴν ύπομονή που χρειάστηκε να γίνονε όλα κείνα τὰ τιποτένια πραγματάκια, ρωτούσανε για τὴν τιμὴ κι αν τους σύφερεν αγοράζανε κιόλας. Κάμποσοι εΐχανε αγοράσει κομπολόγια κι ο φυλακισμένος κρατούσε τὰ λεοτὰ στη χούφτα του καμωμένα μάτσο. Τὸ κοριτσάκι της κυρίας τρύπωνε μέσα από τὰ πόδια τῶν ανθρώπων, ζύγωνε τὸ φυλακισμένο και τὰ γαλανὰ ματάκια του πέσανε άπάνω σ' ένα όμορφο κασελάκι ζουγραφισμένο με λογιῶ λογιῶ χρώματα χοντρά κι ακαλαίστητα. Τὸ κασελάκι άρεσε της μικρούλας, τὸ κοίταζε, τὸ ζαυκοίταζε, τὸ πήρε στὰ κρινοδάχτυλα χεράκια της, τὸ χαιδεψε και τέλος δείχνοντας το στη μαμά της της εΐπε με χαδιάρικη, λιγωμένη φωνή—τί όμορφο, μαμά, πούναι.

Ἡ κυρία έννοιωσε πως ἡ κορούλα της ποθοῦσε ναποχτήση τὸ κασελάκι.

— Σ' άρέσει, ψυχίτσα μου, να σ' αγοράσω; της εΐπε τρυφερά και παίρνοντας το στὸ χέρι ρώτησε τὸ φυλακισμένο πόσο τὸ δίνει.

— Πέντε δραχμές, άποκρίθηκε κείνος σιγὰ σὰ ναδιανοῦσε για τὸ πρᾶμα του.

Ἡ κυρία έκανε ένα κίνημα τοῦ κεφαλιῦ και φανέρωσε τὴν έκπληξη της. στραβομουτσούνιασε και ρώτησε πάλι

— Τουλαχιστο τέσσερες δεν κάνει;

Μὰ κείνος οὔτε γύρισε να τηνε δῆ. Ἡ κυρία δυσαρεστημένη ζαναρώτησε.

— Δεν κάνει λοιπόν τέσσερες δραχμές;

Ἡ φυλακισμένος τότε για πρώτη φορά σήκωσε τὰ μάτια του, τηνε μέτρησε από πάνω ως κάτω, κούνησε τὸ κεφάλι του να νάθελε να εΐπη «δεν ντρέπεται τέτοια κυρία να κἀνη παζάρια», και της εΐπε ξηρά—πέντε δραχμές, κυρία μου, όχι λιγώτερο. Ἐχει δουλειά αυτό που τὸ βλέπεις.

Ἡ κυρία άκούμπησε στον μπάγχο τὸ κασελάκι και γύρισε να φύγη. Πιὸ πολὺ τηνε εΐχε πειράξει ὁ βάρβαρος τρόπος τοῦ ανθρώπου αὐτοῦ που δεν εΐδειζε τὸν πρεπούμενο σεβασμὸ στὸ πρόσωπό της, κι άποφάσισε να δυσαρεστήση τὴν κόρη της, παρά να ζακολουθήση τις κουδέντες με τέτοιο ἄθρωπο. «Τὶ ἀγριάθρωπος, θέ μου» σκεφτότανε ένῶ έφευγε. Ἡ μικρούλα κάτι μουρμούρισε.

— Σώπα, ψυχούλα μου, άμα βγοῦμε ὅσω εἰγὼ θε σου πάρω καλύτερο, της εΐπε παρηγορώντας την κι άφοῦ τηνε πήρε από τὸ χέρι τράβηξε πάλι κατὰ τὴ γέφυρα τοῦ παποριῦ.

Τώρα ὁ άέρας φυσούσε δυνατὰ και τὰ κύματα κυνηγημένα κυλούσανε γοργά. Ὁ ἥλιος που ζύγωνε να βασιλέψη εΐτανε κρυμένος πίσω από τὰ σύννεφα που σιγὰ σιγὰ εΐχανε άπλωθῆ σ' ὅλο τὸν οὐρανό. Τὸ μικρὸ παποράκι δερνότανε σαν καρυδόφλουδο και τὰ κύματα τὸ πλένανε από τὴν μιὰ ἄκρη ως στην ἄλλη. Ἐνα κοπαδι κοράκια περνούσανε τὴν ὄρη κείνη από πάνω κρᾶζοντας με τις βραχνές φωνές τους. Ἐνα άπ' αὐτὰ ξεχώρισε, στάθηκε για μιὰ στιγμή στὸ κατάρτι σαν κουρασμένο, ζυγίστηκε κάμποσο κ' εΐπειτα φτερούγισε για να φτάση στὴ συντροφιά του. Ὁ καπετάνιος δεν εΐδε με καλὸ μάτι τὸ πουλί: «Χάθηκε μαρὲ ένν ντουρέκι;» μουρμούρισε με πρόσωπο συνηφιασμένο κι άνήσυχο. Τὸ βουνο βυθισμένο σ' έναν καπνὸ τὰ σύννεφα κρομόντανε από πάνω βαρείά: τὰ σκοινιά τρίζανε θλιβερά, ένα κομματι πανιῦ σκισμένο από τὸν άγέρα κυμάτιζε τρελλά, κι ὅλο τὸ γέριχο σκαφίδι τοῦ παποριῦ βογοῦσε μέσα από τις άρρωσιές του. Ἡ ξηρά δεν εΐτανε μακριά μὰ να γυρίσουνε κατὰ κει άδύνατο γιατί άμέσως ὁ άγέρας μπορούσε να τους αναποδογυρίση. Τὸ πλοιο χόρευε τρελλά άπένου στὰ κύματα. Ὁλοι οί επιβάτες εΐχανε τραβηχτῆ στις κάμαρές τους: στὴν κουβέρτα δεν εΐτανε παρά ὁ φυλακισμένος με τους στρατιώτες και κάμποσοι άλλοι που γερμένοι δῶ και κει ξεροβολούσανε άδιάκοπα. Στὴ γέφυρα ὁ καπετάνιος, άνήσυχος πάντα κ' ἡ κυρία με τὸ κοριτσάκι που σὰ να τὴν εΐφρανε τὸ θέαμα

Ἡ φυλακισμένος με τὰ χέρια δεμένα πάντα εΐχε μαζέψει τὰ κομπολόγια του και τις πίπες του, τὰδεσε μέσα στὸ μαντήλι και κάπνιζε ἡσυχα ένα τσιγάρο που τοῦβαλε στὸ στόμα ένας στρατιώτης. Δέ φκινότανε διόλου ζαλισμένος κ' εΐβλεπε με άδιαφορία τὰ κύματα να τοῦ βρέχουνε τὰ πόδια που τὰ δάχτυλά τους προβάλανε μέσα από τις σκασμένες άρβύλες του. Ἐξάφνα μιὰ φωνή τὸν έκανε να σηκώση από χάμου τὰ μάτια του.

— Τὸ παιδι μου, τὸ παιδι μου, για ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἐνα κύμα θεόρατο εΐχε άρπάξει από τὴ γέφυρα τὴν κόρη της κυρίας που γερμένη κάτω εΐβλεπε τὸ άγαπημένο της να παλαίθη με τὰ κύματα. Ὁ φυλακισμένος με μιὰ στάθηκε ὀρθὸς κοιτάζοντας με τὸ ένα του μάτι τὴν γυναίκα που εΐσκουζε σαν τρελλή. Μιὰ βαρκούλα μόνο σὰ σκάση εΐχε ὅλη ὅλη τὸ πλοιο: τὴν καταβάρτανε οί ναῦτες βιαστικά, μὰ τόσο εΐτανε άνοιγμένη που άμέσως γιόμισε νερά και μισοβούλιαξε. Ἡ κυρία εΐδε με φρίκη τὴ βάρκα να βουλιάζει και να πηνέ τραβούνε τὰ κύματα.

— Τὸ παιδι μου, τὸ παιδι μου.

Ὁλοι οί επιβάτες, ὅσοι βρεθήκανε κείνη τὴν ὠρα στὸ κατάρτι, τρέξανε και περικυκλώσανε τὴ δυστυχημένη μάνα με κνεϊσδέν εΐτανε σὲ θέση να της δώτη τὴν παραμικρὴ βοήθεια. Ὁ καπετάνιος στεκότανε με σταυρωμένα τὰ χέρια ὡρὸς σαν θειαφοκίρι. Οί ναῦτες κοιταζότανε σὰ χαζοί. Κανείς δεν εΐχε τὸ κουράγιο να πέση στὴ θάλασσα. Οί φωνές της γυναίκας άνηχοῦσανε φριχτές μέσα στὴ βουή τῶν κυμάτων.

— Δεν εΐσαστε χριστιανοί, για τὸ Θεο, τὸ παιδι μου, ρώναζε πάντα ἡ μάνα τραδώντας τὰ μαλλιά της.

Ἡ φυλακισμένος ζύγωνε τότε τὸ νωματάρχη και τοῦπε

— Βγάλε μου τὰ σίδερα να πέσω στὴ θάλασσα.

Κείνος τὸν κοίταζε άπορώντας.

— Ἄστειέσαι; τοῦ άποκρίθηκε.

— Λύσε με, σου λέω. Τὶ εΐχεις να φοβηθῆς; ζαναεΐπε ὁ φυλακισμένος.

— Μωρὲ, εΐσαι στὰ καλά σου; ἡ στεριά λίγα μέτρα είναι από δῶ αν μου τὸ σκάσης κολυμπώντας ἡ κι αν πνιγῆς, τί γίνουμι; εἰγὼ εΐπειτα;

Ὁλοι εΐχανε τώρα τριγυρίσει τὸ νωματάρχη και τὸνε πρκαλούσανε: ἡ μάνα εΐχε κρεμαστει

μιὰν έκφραση σαρκαστική: ἄλλαζεν άπάνω τους πότε μάτι σκεφτικό και πότε μάτι καλάγαθο, που ερχόντανε κ' έφευγε σαν άστραπή. Εΐτανε πολὺ χαϊδεμένη στὰ παιδακίσια της χρόνια, και της φαινότανε άκόμα, γιατί τὰ χαϊδεμένα παιδιὰ φυλανε κατι σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ἐδραχνε εύκολα τὴν κωμικὴ ὄψη κάθε ανθρώπου, και ζωγράφιζε άρκετὰ καλά γελοιογραφίες. Ὁ άδερφός της πολὺ τὴν άγάπηε, μόλο που συνηθε να λὴ πως ένέντρωνε, όχι σὰ μέλισσα, μὰ σαν τὴν ὄχιά: γιατί ἡ μέλισσα πεθαίνει κεντρώνοντας, και ἡ ὄχιά δυναμώνει. Παρόμοιαση που πάντα τηνε πειράζει.

— Ἐρθατε δῶ για πολὺν καιρὸ; ρώτησε ξαφνικά τὸν Ἄστακόφφ χαμηλώνοντας τὰ μάτια και γυρίζοντας τὴ βίτσα στὰ χέρια της.

— Ὅχι, λογαριάζω να φύγω άῤριο.

— Για να πάτε;

— Σπίτι μου.

— Καὶ τί να κάμετε σπίτι σας;

— Πῶς τί να κάμω; Ἐχω δουλειές που δεν παίρνουνε άργητα.

— Εΐσαστε λοιπόν ἄνθρωπος ταχτικός;

— Πασκίζω να εΐμαι: στὸν πραχτικό καιρὸ μας, κάθε ἄνθρωπος που εΐβεται τὸ έναῦτο του πρέ-

πει να εΐσαι ταχτικός.

Ἡ Ναντζίντα σήκωσε τὸ γύρο τοῦ καπέλου της, και ὁ Ἰπατόφφ φώναζε: «Θέ μου, τί λέει, μὰ τὴν ἀλήθεια: δεν είναι σωστὸ, Μποντρικόφφ;»

Ἡ ψυχὴ της τσίπης εΐδειξε με μιὰ ματιά πως συμφωνε, και ὁ Γέγκορ Καπίτονιτς πρόσθεσε: «Εΐναι και ἡ γνώμη της Ματρόνας Μαρκόβνας τέτοια».

Λυποῦμαι, εΐπε ἡ Ναντζίντα, πως τούτη ἡ ἀλήθεια είναι τόσο πολὺ γνωστή. Μὰ εἰλικρινά, θὰ κάνατε καλύτερα να μένατε εἰδῶ μας λείπει ένας έραστής. Παίζετε κωμωδία;

— Σας βεβαιώνω ὅτι τὸ εἶδος με τέτοιες φροντίδες μου εΐτανε πάντα ὀλότελα ξένο.

— Εΐμαι βέβαιη πως θὰ παίζατε λαμπρά. Ἐχετε παρουσιαστικό τόσο σοβαρὸ!...Κ' είναι ὅτι χρειάζεται σήμερα για τους έραστῆς. Ὁ άδερφός μου και γῶ εΐχουμε σκοπὸ να κάμουμε εἰδῶ ένα θεατράκι: μὰ δε θὰ παίζουμε μόνο κωμωδίες. Θὰ παίζουμε άπ' ὅλα, δράματα, μπαλέτα, και τραγωδίες άκόμα. Τὶ λείπει από τὴ Μάσσα για να κάμη μιὰ Κλεοπάτρα και μιὰ Φαίδρα; Κοιτάχτε τη.

Ἡ Ἄστακίφφ γύρισε για να τὴν ἰδῆ. Με τὸ κεφάλι άκούμπισμένο στὴν κορμίτσα της πόρτας και με τὰ χέρια σταυρωμένα στὰ εἰθῆθια στεκόταν ἡ Μαρία συλλο-

γημένη κ' εἰθύθιζε τὰ μάτια προς τ' άπόμακρα. Τὰ χαρακτηριστικά της, κανονικά κι άρμονισμένα, θυμίζανε στ' ἀλήθεια τούτη τὴ στιγμή τις γραμμές μιὰς παλαικῆς ὀμορφιάς. Δεν έκουσε τὰ στερνά λόγια της Νεντζίντας, μὰ βλέποντας πως ὅλα τὰ μάτια πέσανε ξαφνικά άπάνου της, κοκκίνησε κ' ε-καμε να φύγη. Ἡ Νεντζίντα εἰδραξε τὸ χέρι της και με τὸ χᾶδι παιγνιδάρικου γάτου, τὴν τράβηξε σιμὰ της και της φίλησε τὸ χέρι τὸ σκεδὸν άντρίκιο. Ἡ Μαρία κοκκίνησε περισσότερο.

— Κάνεις πάντα τρέλλες. Ναντζια.

— Μὰ δεν εΐπα τὴν ἀλήθεια; Τὸ ρώτησα άπ' ὅλους. Ἐλα σύχασε, δε θὰ τὸ ξανακάμω...Σας τὸ ξαναλέω, ζακολούθησε γυρνώντας στον Ἄστακόφφ, κάνετε κακά που φεύγετε. Ἐχουμε έναν έραστή, που μας παρουσιάστηκε μοναχος του, μὰ είναι πολὺ κακός.

— Ποιὸς εἶναι;

— Ὁ Μποντρικόφφ, ὁ ποιητής. Και πῶς θέλετε ένας ποιητής να είναι έραστής; Πρῶτα-πρῶτα ντύνεται μ' έναν τρόπο που σε κάνει νανατριχιάζεις. Κ' εΐπειτα λένε πως κάνει επιγράμματα, και κάθε γυναίκα ὡστόσο τότε τρομάζει, μάλιστα και γῶ φαντασθῆτε. Μασάει τὰ λόγια του, βαστάει πάντα

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΦΑΙΣΡΥΝΤΗΡΙΑ

Κύριε «Νουμά»,

Χθές την εσπέραν εν φιλική οικογενεία είδον το τελευταίον της μετέρας εφημερίδος φύλλον και εν αὐτῷ τὴν γνώμην ὑμῶν τὴν βαθυνουστάτην ὅτι, ἂν παραγγελθῆ καὶ πέμπτον ἀντιτοπιλικόν, ἀνάδοχος αὐτοῦ ὀφείλω νὰ γίνωμαι ἐγώ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἀναδοχὰς ἀπὸ τοιούτων βαπτισμάτων σπανιώτατα ἐπινοήσασθαι, καὶ ἴσως μίαν μόνην, τὴν τῶν φαιδρυντηρίων τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσού, γενομένην ὅπως προχείρως ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας κύριου Ὁθωνος Α. Ρουσσόπουλου, παρόντος τοῦ μακαρίτου Μιχαὴλ Π. Λάμπρου, ὅστις, ἐγκρίνας καὶ ἐπαινήσας παραχρῆμα τὴν λέξιν φαιδρυντήρια, ἀνέγραψε τὴν ἐπιούσαν ἐπισήμως αὐτὴν καὶ ἐν τῷ Συλλόγῳ καὶ ἐν τῷ τύπῳ, ἀνακοινώσας καὶ εἰς τὴν ἐφορείαν τοῦ Συλλόγου τὴν πηγὴν αὐτῆς. Ὅθεν, προκειμένου ζητήματος περὶ ὀνομασίας πέμπτου ἀντιτοπιλικοῦ, πιθανώτατα νὰ ἐκκλίνω τὴν ὑψηλὴν ταύτην τιμὴν προσφερομένην μοι, καὶ τοῦτο ἵνα ἡ τιμὴ αὕτη ἀρμοδιώτερον περιέλθῃ εἰς τινὰ τῶν ἐξόχως σωφρονούντων καὶ ἐπιεικῶς πέπαιδευμένων καὶ ἐθνικώτατα ἐργαζομένων λογίων, τῶν ἀποδόντων ἐν περιπέσῳ γλώσσῃ, τοσοῦτον ἀκριβῶς καὶ χαριέντως τὸν Παρθενῶνα, τὴν Ἰλιάδα, τὸ κατὰ Ματθαῖον Ἐδαγγέλιον, τὸν Εὐριπίδειον Κύκλωπα καὶ ἐν τέλει τὸ ταλαίπωρον ἐς αἰ κτήμα, τὸν πάντων ἀνδρῶν δυστυχίστατον Θουκυδίδην. Μίαν μόνην τιμὴν δὲν θὰ ἔστεργον, κύριε «Νουμά», ν' ἀποκρούσω, τὴν τιμὴν τοῦ νὰ χαρακτηρίσω τὴν ὑμετέραν εφημερίδα διὰ καταληλοτέρου ὀνόματος καὶ δὴ καθ' ἐν μόνον γράμμα διαφέροντος ἀπὸ τοῦ ξενικοῦ (Ρωμαϊκοῦ) ὀνόματος, ὅπερ ὅπως παραδόξως, ἵνα μὴ τι ἄλλο εἶπω, φέρει. Δηλαδή, ἂν προύκειτο νὰ μετονομάσω ἐγὼ τὸν Νουμᾶν, ἤθελον ἀποκαλέσθαι αὐτὸν Νοῦ μῆν (ἢ καθ' ὑμᾶς «Μυαλοπόντικον») καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἀνυπερβλήτους λωβητάς τῆς γλώσσης καὶ τῆς λογοτεχνίας Νοῦ-μυῖδια ἢ Νοῦ-μύδια (ἢ καθ' ὑμᾶς «Μυαλοπονικᾶκια»),—δὲν ἀμφιβάλλω δὲ τὸ παράπαν ὅτι τὰ νέα ταῦτα ὀνόματα ἤθελον τύχη τῆς ἐπιδοκίμασίας

στο λαιμό του. Σὰν εἶδε πὺς τὰ παρακάλια τῆς δὲν ἀκουρότανε, ἀγρίεψε, γουρλώσανε τὰ μάτια τῆς κ' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ πὺς πάγωσε τὸ αἷμα βλονῶνε στὶς φλέβες

— Λύσε τον γιατί σ' ἔσκισα!.. κ' ἔκανε νὰ τὸν ἀρπάξῃ μὲ τὰ νύχια ἀπὸ τὰ μούτρα καὶ νὰ τονέ ξεσκίση. Κεῖνος τραβήχτηκε πίσω καὶ πρόβαλε τὸ σπαθὶ του γιὰ νὰ σωθῆ.

Τὴ στιγμὴ κείνη ξαναφάνηκε τὸ κοριτσάκι ἀπάνω στὰ κύματα. Τὰ μάτια του εἴτανε κλειστὰ καὶ τὰ μαλλιά του ἀπλωμένα στὸ νερό. Ἐπειτα ἕνα κύμα ἤρθε καὶ τὸ ἀγκάλιασε καὶ τὸ κοριτσάκι οὔτε ξαναφάνηκε πιά. Ἐνα κοράκι μὲ μεγάλα φτερά ζουγραφίστηκε ἀψηλά κ' ἕνα πένθιμο κρᾶ, κρᾶ ἀκούστηκε γιομίζοντας φρίκη τὴν ψυχὴ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἥλιος ἔσκιζε τὸ μολυβένιο σύννεφο στὴν ἀκρὴ τοῦ ὀρίζοντα κ' ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ βυθίστηκε σ' ἕνα ἀπαλὸ, γαλῆνιο, ὄνειρευτὸ πορτοκαλί χρῶμα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΣΑΜΟ

Τρεῖς μῆνες μόνον περῆσαν ἀπὸ τότε πὺς ὁ ὑψηλότατος Κωστάκης Καραθεοδωρῆς μεγάλος ὁμογενὴς τῆς Πόλης διωρίστηκε ἡγεμόνας τοῦ ἀπτόντου νησιοῦ μου καὶ τὰ πράματα γαληνέψανε.

Δόξα σοὶ ὁ Θεὸς πὺς ἀποχτήσαμε ἡμεῖς οἱ λαμιῶτες ἡγεμόνα μὲ θέληση, ἡγεμόνα πὺς θὰ κυβερνήτῃ τὸ νησί μας πατριωτικὰ καὶ θὰ τὸ κάμῃ νὰ πάῃ μπροστὰ ἀπὸ μικροὶ ἡγεμόνες μὲ μυαλὰ μικρὰ ὁ Γρηγοριάδης ὁ Βιδυλὸς κ' ὁ Βαγιάννης κοντέψανε μὲ τὴν ἀποχὴ πολιτικὴ τους νὰ φέρουνε τὴν πατρίδα σὲ κρεμνὸ οἱ ἀστόχαστοι.

Ὁ Κωστάκης Καραθεοδωρῆς εἶναι ἄνθρωπος φρόνιμος μὲ μεγάλη μόρφωση καὶ πραχτικὸ μυαλό. Κυβερνάει τὴ Σάμο ἀξίοπρεπα κ' οἱ Πατριῶτες μου βλογᾶνε τὴν ὥρα πὺς πάτησε τὸ πηδᾶρι του στὸ νησί ὁ τιμημένος ἡγεμόνας.

Κοιτάζει μὲ μάτι ἀστραφτερὸ ἅλη τὴ λειτουργία τῆς μηχανῆς πὺς λέγεται στὴν ἀκατανόητη, καθαρέβουσα Κυβερνητικὴ, γιὰ νὰ δῆ ἂν ὁ ὑπάλληλος ἐργάζεται μὲ ἀμεροληψία, στίς θέσεις διώρισε ὑπάλληλους ἱκανοὺς ἄνθρώπους πὺς ἔχουνε ὄρεξη νὰ ἐργαστοῦνε κ' ἔχει κινῶδεια πὺς συνήθειο εἴχανε νὰ ροκανίζουσε μόνον τὸν προὔπολογισμό.

Βύλογημένη ἡ ὥρα πὺς ὁ ξακουστὸς ὁμογενὴς ἤρθε στὴν πατρίδα μου νὰ τῆνε διοικήσῃ, τῶρα εἶμαι βέβαιος πὺς θὰ νὰ δοῦμε μέρες καλές.

Σ. Η. Θ.

τὸνα χέρι ψηλότερα ἀπὸ τὸ κεφάλι του... Τέλος, πείστε μου κύριε Ἀστακόφφ, εἶναι ἔτσι οὗλοι οἱ ποιητάδες;

— Δὲν ἔγνωρίσα προσωπικὰ κανένα ἀπὸ δαῦτους, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀστακόφφ, κορδώνοντας τὸ κορμί του, καὶ χωστᾶ νὰ εἰπῶ ἀκόμα πὺς δὲ θὰ γυρέψω ποτέ νὰ κάμω μιὰ τέτοια γνωριμιὰ.

— Ναί, εἶν' ἀλήθεια, εἴσατε θετικὸς ἄνθρωπος. Τί νὰ γίνῃ; Νὰ πάρομε τὸν Μποντριακόφφ. Οἱ ἄλλοι ἐραστὲς εἶναι ἀκόμα χειρότεροι. Τοῦτος, καλὲ μου, θὰ μαθαίνῃ τὸ ρόλο του ἀπόξω, ἔχει μνήμη σὲ δαῦτη χωστᾶει καὶ τοὺς στίχους πὺς γράφει... Ἡ Μάσσα μαζί μὲ τοὺς τραγικοὺς ῥόλους θὰ μᾶς κἀνῃ καὶ τὴν περιμαντόνα. Δὲν τὴν ἀκούσατε νὰ τραγουδᾷ.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀστακόφφ μὲ γλυκὸ τρόπο. Δὲν ξέρω...

— Τί ἔχεις σήμερα, Νάντιν; εἶπε ἡ Μαρία πεισιμωμένα.

Ἡ Ναντέζντα σηκώθηκε ξαφνικὰ κ' ἔρριξε τὸ καπέλλο τῆς ἀπάνου σ' ἕνα καθίσμα: Γιὰ τὸ θεὸ, Μάσσα, ἔλα, τραγουδῆσε μᾶς κάτι, σ' τὸ ζητάω γιὰ χάρη, σὲ παρακαλῶ. Δὲ θὰ σ' ἀφίσω σὲ ἡσυχία ἂ δὲ σ' ἀκούσουμε νὰ τραγουδῆσῃς... Ἐμπρός, Μάσσα

ψυχὴ μου, θὰ τραγουδῆσω καὶ γὼ ἡ ἴδια γιὰ νὰ διασκεδάσω τὸν κύριο πὺς φαίνεται ἀλήθεια πὺς στενοχωριέται. Θὰ ἰδῆς πὺς θὰ σὲ βοηθῆσω στὸ τραγούδι...

— Πρέπει νὰ σοὺ κάνουμε κἀθε πιθυμιὰ σου, εἶπε ἡ Μαρία ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶσαι τὸ χαϊδεμένο παιδί μας, συνειθισμένη νὰ σοὺ γίνονται τὰ καπρίτσια σου... Ἐμπρός, τραγουδῆσω.

— Μπράβο, μπράβο, φώναξε ἡ Ναντέζντα χτυπώντας τὰ χέρια τῆς. Κύριοι, στὸ σαλόνι. Κι' ὅσο γιὰ τὰ καπρίτσια μου, πρόστεσε φοβερίζοντας τὴ μὲ τὸ δάχτυλο, θὰ μοῦ τὸ πλερώσῃς μιὰν ἄλλη φορὰ. Ἐπιτρέπεται νὰ ξεσκεπάξῃς ἔτσι τίς ἀδυναμίες τοῦ ἄλλου, ὀμπρός σὲ ξένο κόσμῳ; Ρέγκοφ Καπίτονις, εἶσαι ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα σὰς ξεντροπιάζει μπροστὰ στοὺς ξένους.

— Ἡ Ματρώνα Μαρκόβνα, μουμούρισε ὁ Ρέγκοφ, εἶναι μιὰ γυναίκα δυσίβρετη, μονάχα...

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε ἡ Ναντέζντα, καὶ τράβηξε πηδώντας γιὰ τὸ σαλόνι.

Τὴν ἀκλουθῆσανε ὅλοι ἐκεῖ. Κάθησε ὀμπρός στὸ πιάνο. Ἡ Μαρία στάθηκε λίγα βήματα ζωπίσω τῆς μὲ τὰ χέρια πίσω, καὶ ἀκούμπησε στὸν τοῖχο.

— Μάσσα, εἶπε ἡ Ναντέζντα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ

παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ, μὴ ἐξαιρουμένης μηδὲ τῆς συνειδήσεως ὑμῶν τε καὶ τῶν περὶ ὑμᾶς, οὔτινες ἄλλως ὡς ἐκ τῶν ἔργων ὑμῶν καὶ τῶν σεμμάτων ἀποδεικνύται, δὲν δύνασθε βεβαίως νὰ θεωρηθῆτε κατ' οὐσίαν ἀνήκοντες εἰς τὸ Ἑλληνικόν. Τοῦτο δ' ἄλλως διαρρήδην κηρύττουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ἐν ἐπιστολαῖς καὶ διὰ τοῦ τύπου οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ἀκατονόμαστοι δισσοὶ ἡμῶν ἀρχηγέται καὶ ὑποστηρικταί.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ, κύριε Νοῦ-μῦ, προθυμότητος ὑμῶν τε καὶ τῶν περὶ ὑμᾶς Νοῦ-μυῖδιων ἢ Νοῦ-μυῖδιων ἀνάδοχος.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

6 Νοεμβρίου 1906.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

στὸ διαγωνισμὸ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ κ. Ρουσόπουλου. (Δελτίου φυλλάδιο Ὀκτώβρη 1906).

Α'.

Ρώτημα: Ποῖοι ἴνε οἱ 10 σημαντικώτατοι μετὰ τῶν ἀπανταχοῦ γῆς ζώντων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων;

Ἀπάντηση:

- 1 Σταματίος Βάλβιος
- 2 Σταματῆς Βάλβης
- 3 Σταματάκης Βαλβάκης
- 4 Σταματάκιος Ἀβλαβίος
- 5 Στάμος Ἀβλαβός
- 6 Σταματὸς Ἀβλαβὸς
- 7 Σταμούλης Βαλβούλης
- 8 Στάμης Βλάβης
- 9 Στάμιος Βλάβιος
- 10 Σταματερός Βλαβερός

Β'.

Ρώτημα: Τί θὰ ἔκαμνε ἂν ἦσο ἑκατομμυριούχος ἢ δισεκατομμυριούχος;

Ἀπάντηση: Θὰ τὰ χάριζα ὅλα στὸν κ. Σταμάτη Βλάβη.

ΒΛΑΜΗΣ

Μιὰ σκέψη τῆς Κάμεν Σουλζα.

— Ἡ γυναίκα πὺς παραδίεται πιστέβει πὺς χαρίζε ἕναν κόσμῳ, καὶ ὁ ἄντρας πιστέβει πὺς δέχεται ἕνα παιχιδί ἢ γυναίκα πιστέβει πὺς προσφέρει μιὰν αἰωνιότητα καὶ ὁ ἄντρας θαρρεῖ πὺς τοὺ χαρίζουσε μιὰν ἐπόληση, μίσε στιγμῆς.

στιγμὴ πὺς συλλογίστηκε, τραγούδησε μᾶς: «Βγῆκε ὁ χωριάτης νὰ σπερῃ στᾶρι».

Ἡ Μαρία τραγουδᾷ. Ἡ φωνὴ τῆς ἤγερῃ καὶ καθάρια βγαίνει ἀπλᾶ μὲ μ' ἔκφραση. Ὅλοι τὴν ἀκούνε μετ' ἀριστήση, κ' ὁ Ἀστακόφφ δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ τὸ θαυμασμὸ του. Μόλις τέλειωσε, τὴν ἐξύγωσε, γιὰ νὰ τῆς εἰπῆ πὺς ἀφόντας ἔκουσε ξακουστὲς ἀρτίστες στὴ χώρα, δὲ μπόρεσε ποτέ νὰ πιστέψῃ...

— Περιμένετε, θὰ ἰδῆτε κ' ἄλλα, διακοψε ἡ Ναντέζντα. Μάσσα, θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὴν ψυχὴ σου, μιὰ ψυχὴ Μικρορουσιῆδας, τραγούδα μᾶς αἰνας ἀχὸς ἀκούγεται, μέσα στὰ δασοτόπια».

— Καταγόσατε ἀπὸ τὰ μέρη κείνη, ἀπὸ τὴ Μικρὴ Ρουσία; φώναξε ὁ Ἀστακόφφ.

— Εἶναι ἡ πατρίδα μου, ἀποκρίθηκε κείνη, καὶ σύγκαιρα ἀρχίνησε νὰ τραγουδᾷ.

Πρόφερε τὸς πρώτους στίχους μ' ἀρκετὴ ἡσυχία, μὰ ξαφνικὰ ἡ μελαχολικὴ καὶ ψυχολάχταρη μελωδία, πὺς τῆς θύμιζε τὸν τόπο πὺς γενήθηκε, τὴν ἔρριξε σὲ βαθειὰ συγκίνηση. Τὰ μάτια τῆς λάμπανε, ἡ ματιὰ τῆς ἔγεινε περῆφανη, καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἤχότρεμε.

— Θέ μου! πόσο ὁμορφα τραγούδησε! φώναξε